

η άλλη γη

Μέσα στη μονοτονία του πυκνού δάσους ψάχνω για τὰ μικρά φεγγάρια και για τὲς ἱστορίες μὲ τὰ ξωτικά. Ὁ Σεπτέμβρης μὲ γέμισε κύματα και χίτρινη σκόνη. Τὰ θράδρια του μαρίζουν σὰν ποτισμένοι λαχανόκηποι και οἱ γάτες ξεκουράζονται πάνου στὲς τσιμεντένιες μάντρες. Ἔρχομαι ἀπὸ μιὰ μετάφραση δίχως γλυτωμὸ ἀπὸ τὸ σκληρὸ δραματισμὸ πού ἀντίκρυσσε στὲς ἀνοιχτὲς θάλασσες. Χοντρά μαῦρα γράμματα τυπογραφείου διασπείρουνται στὰ εὐλογημένα μας βουνά και στὲς ματωμένες μας χαράδρες. Ἐνα πικρὸ παράπονο ἀνοίγει τὸ ἄδρεχτο ἀπόγευμα καθὼς ἡ ἄκρη τῆς κληματαριᾶς αἰωρεῖται πάνου ἀπὸ τὸ χῶμα.

—Μικρὸ μου πουλί, πού τώρα πετᾷς κόκκινο και φλογερὸ μέσα σὲ ἕνα ἄκαρδο οὐρανό· ἐγὼ τί φταίω πού τὰ χρώματα γίνονται εἰκόνες προδομένες ἀπὸ τὸ κλεμμένο μας τετράδιο. Οἱ τηλέγραφοι δουλεύουν ἀδιάκοπα, οἱ συγκοινωνίες μεταφέρουν ἀνθρώπους και ἐμπορεύματα, ἀνθρώπους πού κλαῖνε και γίνονται πτώματα ἀπὸ τὴν ἀνία και τὴν ναυτία.

Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πληγὴ ξεχύνεται λευκὴ μαρμαρόσκονη. Καὶ κάνει τόση ζέστη, ὥστε οἱ ἀγάπες μετακόμισαν ψηλὰ ἀπὸ τὸ χῶμα μου και γίναν ἕνα μικρὸ κουτί, ἕνα ἀσήμαντο ὕλινὸ ἀλαφρὸ σὰν χαρτοσακούλα.

Ὁ οὐρανὸς ἔγινε μπαμπάκι, οἱ ἀμυγδαλιὲς στέγνωξαν ἀπὸ τὴν βροχή, ὁ ἀγέρας θρώμισε και τὸ λιθάνι πνίγει τὰ ρουθόνια μας. Μὰ ἐσὺ μικρὸ μου πουλί πετᾷς, πάντα πετᾷς και ἀπὸ ἐκεῖ πού διαβαίνειις ἀφήνεις τὴ μικρὴ σταγόνα τῆς ἐλπίδας, ἀφήνεις τὴν ὁμορφιά σου, ἀφήνεις τὴ γῆ, τὴν ἄλλη γῆ μας, τὴν γῆ τῆς προσδοκίας μας.

το πανηγυρι και το κεφάλι της κουκλας

Α. Ὅταν εἴμουνα μικρὸς και ἄκουγα νὰ μιλᾶνε για πανηγύρια, σχεδὸν τὰ σάστιζα τόσο πολὺ, πού ὅ,τι πέρναγε μέσα ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἔμοιαζε μὲ μιὰ σαπουνόφουσκα. Ἐκίνα διάφορες σκέψεις μὲ ἔντονους χρωματισμοὺς ἀλλὰ ὅλες διογκωνόντουσαν, κἀνανε γωνίες και στὸ τέλος σχιζόντουσαν για νὰ μείνουν κάτι ἄθλια κουρέλια καρφωμένα πάνου στὸν γειτονικὸ φράχτη. Ἐπειδὴ τώρα τύχαινε ἡ πλατεία πού κἀνανε τὰ πανηγύρια νὰ εἶναι κοντὰ στὸ σπίτι μου και κατὰ συνέπεια τὴν θεωροῦσα δικιά μου, μπορούσα νὰ ἔχω ὅλες τὲς εἰκόνες τοῦ πανηγυριοῦ. Σπρωγμένος ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον του, ζοῦσα στὴ θλίψη τῆς μοναχικῆς γωνιᾶς μου ὅλες τὲς μέρες τοῦ πανηγυριοῦ. Μὲ λίγη χαρὰ χωρὶς παρέα και πολλὰς φορές μὲ πατοῦσαν κιόλας.

Μία φορά συνέδθηκε τὸ ἐξῆς παράξενο γεγονός. Ἀνάμεσα στὰ ἐξαθλιωμένα ἀπομεινάρια τοῦ πανηγυριοῦ, ὄρθηκα τὸ κεφάλι μιᾶς κούκλας. Ἦτανε μισοσκεπασμένο ἀπὸ ἓνα λαδόχαρτο ποὺ εἶχαν τυλίξει ψητὸ ἀρνὶ καὶ μέσα στὰ μαλλιά της εἶχε μπεῖ ἀφθονο χῶμα. Τὸ κεφαλάκι ἔσκυφα καὶ τὸ μάζεψα δείχνοντας μάλιστα καὶ στοργικὸ ἐνδιαφέρον. Εἴμουνα διατεθειμένος νὰ τὸ πλήρωνα κιόλας, ἀν'χρειαζόταν, ἀλλὰ κανένας δὲν πρόβαλε τέτοια ἀπαίτηση. Β. Τὸ κουκλίστικο κεφάλι ποτὲ δὲν τὸ καθάρισα. Τοῦ ὄρθηκα ἓνα θαυμάσιο μέρος νὰ ἐγκατασταθεῖ καὶ ποτὲ ξανὰ χέρι ἀνθρώπινον δὲν τὸ ἀκούμπησε. Στὸ περιθώρι, ἐκεῖ ποὺ φουντώνουν οἱ μαρκαμπέλες, εἶχε ἀπὸ φυσικοῦ του δημιουργηθεῖ ἓνα κατάλυμα. Στὴ δάση τῶν λουλουδιῶν τοποθετήθηκε τὸ κεφάλι. "Ὅταν ἔβρεχε τὸ χειμῶνα τὰ νερά τρέχαν πάνου στὸ κουκλίστικο πρόσωπο καὶ σχηματίζαν μαζί με τὸ χῶμα περίεργα ρυάκια. Τὰ κασταὰ ματάκια θάφτηκαν στὸ τέλος, τὰ μαλλιά ξέφτισαν καὶ μάδησαν ἀλλὰ ἡ συνολικὴ ἔκφραση συνέχισε νὰ τραβάει στὸ δρόμο ποὺ εἶχε ἀποφασίσει.

ο ἀγαθὸς Οσκαρ

Ἀπὸ τὸ τζάμι περνοῦσε λιγοστὸ φῶς· ἔξω ἔβρεχε, εἶναι μέρες τώρα ποὺ ὀρέχει καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν θέλει νὰ καθάρισει καθόλου. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του τὸ ρολόι του — ἔντεκα καὶ δέκα — τὸ ξανάβαλε μηχανικὰ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα. Ἀπόλυτὴ ἡσυχία, οὔτε ἓνας ἦχος δὲν ἀκουγόταν, ἔστω καὶ μακρυνός, ἔστω καὶ μιὰ βουή· τίποτα, νέκρα. Δοκίμασε νὰ διαδίσει πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ ἔκανε, ἀκούστηκε σὰν κανονιὰ μέσα στὰ αὐτιά του. Τρόμαξε καὶ ματακάθησε μουδιασμένος. Τὰ μάτια του φέραν γρήγορες στροφές μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Δὲν ἔβλεπε καθαρὰ, περισσότερο ἀπὸ διαίσθηση ἐνιωθε τοὺς τέσσερις τοίχους καὶ τὸ ταβάνι. Τουλάχιστον τὸ πάτωμα τὸ ἀγγίζω, συλλογίστηκε. Κάτι εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ τίποτα, κάτι εἶναι νὰ ἀκουμπᾷ τὴν μιὰ πλευρὰ ἀπὸ τίς ἔξι ποὺ σὲ περιορίζουν.

Τὸ παράθυρο ἦταν τὸ τελευταῖο ζωντανὸ σημεῖο ποὺ χάθηκε. Τὸ ἔβλεπε κάθε λεπτὸ καὶ πιὸ μακρυνὸ καὶ μάλιστα τώρα τελευταῖα ἄρχισε νὰ τοῦ κάνει περίεργα παιγνίδια. Παράδειγμα, τοῦ φάνηκε πῶς μιὰ σταγόνα ὀροχῆς τρύπησε τὸ τζάμι καὶ αὐτὸ κοκκίνησε πετώντας ζωηρὲς φλόγες. Μετὰ τοῦ φάνηκε πῶς ἔγινε κυκλικὸ καὶ αὐτὸς τὸ κοιτοῦσε μέσα ἀπὸ μιὰ σωλήνα ἀλουμινίου. Σκέφτηκε μιὰ στιγμή: πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἔχασα στὰ καλὰ καθούμενα. Ἔβγαλε βιαστικὰ τὸ ρολόι του — ἔντεκα καὶ εἴκοσι — διάβωλε με αὐτὴ τὴν ὥρα, δὲν προχωράει. Ὅσόσο ἀφοῦ εἶδε ὅτι μπορεῖ καὶ διαβάζει τὴν ὥρα ἡσύχασε, ἓνας τρελ-